ATENEU DIVERS

BUTLLETÍ FAMÍLIES JULIOL 2025

WWW.ATENEUDIVERS.CAT

ATENEUDIVERS@ATENEUDIVERS.CAT

@ATENEUDIVERS

932.372.716

DM, DC I DJ DE 17H A 19:30H

SUMARI

EDITORIAL

POC A POC ANEM AVANÇANT

NO, NO M'HE FUMAT RES

UNA LECTURA D'ESTIU

SI,SI..ELLS DOS

NOCHE EN LA TIERRA

EDITORIAL

UN SEMESTRE QUE ENS HA FET MIRAR DIFERENT

Aquest primer semestre del 2025 **ens ha sacsejat —per dins i per fora.**
Ha estat un període intens, ple de preguntes, reflexions i decisions que marcaran la manera com viurem el que queda d'any. Potser no tot ha estat visible als ulls de tothom, però dins de l'Ateneu, **han passat coses importants.**

Hem decidit que no volem només continuar fent coses. Volem fer-les **amb sentit, amb estructura i amb visió.** I això, per nosaltres, és un canvi gran.

Hem començat a sistematitzar tot allò que hem après al llarg de 35 anys. Ho estem fent amb rigor, però també amb molta il·lusió. No volem perdre el que som, però sí volem fer evolucionar el projecte per **donar-li més recorregut i més força.** I això no ho estem fent sols: les persones amb discapacitat intel·lectual hi tenen un paper actiu, igual que les famílies i l'equip de professionals.

També ens hem atrevit a mirar-nos amb ulls nous.
Què funciona? Què ens falta? Què ens agradaria arribar a ser?
Totes aquestes preguntes no són fàcils, però **ens ajuden a créixer, a fer neteja emocional i a preparar-nos per fer el pas següent.**

I ara que ve l'estiu, toca baixar una mica el ritme.
Desconnectar. Respirar. Carregar piles.
Perquè al setembre tornarem. I ho farem amb més claredat, més força i amb un propòsit renovat.

Sabem que ens esperen nous reptes, però també sabem que **hi arribem més preparats, més units i amb més convicció que mai.**

I això només ha estat possible gràcies a tota la gent que forma part de l'Ateneu: les persones usuàries, les famílies, les professionals, les voluntàries, les aliances... **Tothom que ajuda a fer possible aquest projecte viu.**

Us desitgem un estiu ple de bons moments.

Ens retrobem al setembre amb el cor obert i les idees fresques.
☀️💛

Equip de l'Ateneu Divers

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ AGUILERA

NO, NO M'HE FUMAT RES

DEL TITÀNIC A L'ATENEU: QUAN EL NAUFRAGI ES TRANSFORMA EN SISTEMA

El dissabte 21 de juny, un grup de sòcies i socis de l'Ateneu Divers va visitar l'exposició itinerant del Titànic que actualment fa escala a Barcelona. I entre vaixells de luxe, icebergs i grans tragèdies, ens va venir una idea (sí, d'aquelles que semblen de la secció que esteu llegint): **potser l'Ateneu Divers també va tenir el seu moment Titànic… però en lloc d'enfonsar-nos, vam decidir transformar-nos.**

Fa no tant, érem com un vaixell ple d'il·lusió, històries compartides i ganes d'anar lluny. Però també carregàvem amb un munt de reptes: la sostenibilitat econòmica, el relleu generacional, la millora constant del servei, la necessitat de connectar amb el món digital... I just quan semblava que podíem començar a fer aigua, **vam decidir fer una cosa que no surt a cap manual d'emergències nàutiques: sistematitzar el coneixement.**

Sí, sí. En comptes de llençar les maletes, vam posar-hi estructures. En lloc de buscar salvavides, vam buscar una metodologia: **la Sapiens**. I, com si això fos poc, vam agafar el telèfon i vam dir: "Hola, senyor Ferran Adrià? Ens podríem veure?"

ESCRIT: LAURA GONZÁLEZ AGUILERA

Resultat: hem acabat creant una cosa que encara no té nom del tot però que **ens ha permès posar rumb nou.** Un rumb fet amb mapa, brúixola, persones pensant i molta creativitat.

A diferència del Titànic:

- No hem deixat ningú fora per falta de classe.
- No hem ignorat l'iceberg dels canvis socials.
- I no hem esperat a tenir una crisi per començar a navegar amb consciència.

Aquí no toca l'orquestra mentre el vaixell s'enfonsa. Aquí toca tot l'equip mentre **el vaixell es reconstrueix en directe.** I sí: portem cor, cervell i mà amiga com a tripulació.

No, no ens hem fumat res. Però el **coneixement, la cultura i l'oci inclusiu** poden ser més addictius del que semblen.

Bon estiu!!!! Ens veiem a coberta.

☀️🚢💡

SI,SI..ELLS DOS

Els meus gustos musicals són un llibre obert, tota mena de música accedeix a les meves orelles però hi ha dos artistes que sempre m'han al·lucinat i els meus sentits s'afinen quan comencen a sonar les primeres notes de les seves cançons.

Lluís Llach-Raphael o Raphael – Lluis Llach. Si,si..ells dos.

Podriem fer unes xirigotes entre les seves melodies i ens ho passaríem la mar de bé. Un diria "Podré cantar una dulce canción a la luz de la luna.. " i l'altre contestaria "Com t'ho podria dir perquè em fos senzill..."

De petit per Raphael em barallava amb el meu germà segon, ell ho imitava enroscant bombetes i jo no parava de dir-li que la veu de Raphael era única.

Al Llach m'ho va fer conèixer la meva germana i des de les primeres cançons fins a les últimes he estat un fervent admirador. Gràcies germaneta.

Dos cantants molt diferents tant musicalment com en pensaments polítics i maneres de ser. Però sempre m'han tingut el cor robat.

Raphael és la veu, el saber estar a l'escenari, la perseverança a la feina.
Llach és la inconformitat,

ESCRIT:JOSEP BATLLORI (JBC)

un músic que es veu abocat a cantar, és la sensibilitat de les seves lletres, treballades ,al servei de la nostra imaginació.

A Raphael ho he vist actuar en directe només una vegada potser fa tres o quatre anys i he de dir que vaig gaudir com un nen petit. Ja no té aquella veu que m'enamorava, els anys passen, però era Raphael en essència, el seu "savoir-faire", la seva complicitat amb el públic, la seva manera de dir-nos que encara... "Yo soy aquel".

A Llach ho he vist en directe cinquanta mil vegades, bé potser exagero, i sempre m'ha omplert de sensibilitat. La seva calma, la seva energia, la seva poesia, el seu saber apoderar-se del teu estat d'ànim..

Amb ells tinc un secret…jo els he seguit tota la vida però ells..no ho saben!!!

Quan em mori vull sentir, si escolto, una cançó de cadascun d'ells d'aquesta manera agafaré embranzida per pujar-me, si pujo, als núvols.

Si,si..ells dos!!!

Raphael-Llach que diferents són, Llach-Raphael com han aconseguit captivar-me!!!

UNA LECTURA D'ESTIU

Sovint, per a l'estiu i les vacances, se solen deixar aquelles lectures que se'ns han anat acumulant durant l'any i que per falta de temps no hem fet. Però, a vegades, també ens ve de gust triar algun llibre lleuger i refrescant per pal·liar la calorada d'aquesta època de l'any. Si aquest és el cas, us recomano la lectura de la darrera novel·la de Joël Dicker.

Dicker (1985) és un escriptor suís en llengua francesa. La seva novel·la "La veritat sobre el cas Harry Quebert" (2012), el va fer conegut arreu, va ser un autèntic boom editorial, multipremiada i traduïda a 33 llengües. Fins i tot, se'n va fer una minisèrie homònima estrenada el 2018. Després del gran èxit d'aquest best-seller, l'autor ha seguit publicant novel·les en la mateixa línia. I la darrera és "La catastròfica visita al zoo" (en castellà "La muy catastròfica visita al zoo"), que es va publicar poc abans de Sant Jordi i a hores d'ara ocupa el primer lloc de vendes de ficció en català.

L'autor ens sorprèn aquesta vegada amb una trama i un estil diferents, amb una narradora-nena, la Joséphine, alumna d'una petita escola d'educació especial que segons diu, el problema que té és que "entén les coses massa ràpid". Els seus companys inseparables i també "especials" són l'Artie (hipocondríac compulsiu), el Thomas ("especialista" en karate), l'Otto (obsessionat amb les enciclopèdies i els diccionaris, i amb el divorci dels seus pares), el Giovanni (el nen "ric" de la colla) i el Yoshi (no parla i té TOC).

A l'inici de la novel·la sabem que, a final de curs, han fet una visita al zoo que ha resultat "catastròfica", però llevat dels nens ningú no entén per què. La Joséphine, doncs, els ho explica als seus pares (i a nosaltres, lectors) i, com diu, la catàstrofe del zoo "ha sigut la traca final de tot un seguit de catàstrofes". I així s'ha de remuntar al principi de tot, a la primera catàstrofe: la inundació, poc abans de Nadal, de la seva petita i estimada escola, que , com a conseqüència, els obliga a desplaçar-se a l'escola dels nens "normals". I, a partir d'aquí, catàstrofe rere catàstrofe. Fins al final es manté la incògnita de qui i per què va inundar l'escola, i quina va ser la gran catàstrofe al zoo.

La lectura d'aquesta novel·la és senzilla, amena, distreta. Les aventures de la Joséphine i els seus companys, explicades amb innocència i tendresa, provoquen un somriure permanent. Tot i això, no s'obvien temes seriosos: la inclusió, la democràcia, la diferència de classes socials, la solidaritat i, fins i tot, l'amor. És una lectura, com reivindica l'autor, per a totes edats.

Que vagi bé l'estiu ! I la lectura! Potser ens retrobem al setembre...

ESCRIT: ESTHER CENTELLES

POC A POC ANEM AVANÇANT

EL CONGRÉS ELIMINARÀ LA "DISCRIMINACIÓ HISTÒRICA" QUE IMPEDIA ASSEGURAR LA VIDA DE PERSONES AMB DISCAPACITAT JUDICIALMENT INCAPACITADES

El Congrés dels Diputats aprovarà una reforma legal que suprimeix la prohibició de contractar assegurances de vida per a persones amb discapacitat sotmeses a mesures de suport representatiu, avançant cap a una legislació més inclusiva, segons el CERMI

A petició del **CERMI (comité espanyol de representants de persones amb discapacitat),** que feia anys que plantejava aquesta qüestió, s'ha aprofitat aquesta modificació del marc legal de l'assegurança d'accidents per reformar la Llei de Contracte de l'Assegurança, que datava de l'any 1980.

Aquesta llei anterior contenia una discriminació específica per a les persones amb discapacitat sotmeses a incapacitació judicial, d'acord amb el dret civil vigent abans dels canvis introduïts el 2021. Concretament, **pesava la prohibició expressa de poder contractar una assegurança de vida sobre la persona incapacitada judicialment, la qual cosa constituïa una clara discriminació per raó de discapacitat.**

Amb l'entrada en vigor d'aquesta modificació a la **Llei de Contracte de l'Assegurança,** aquesta prohibició desapareix completament pel que fa a l'accés a la contractació d'assegurances. L'única excepció serà per a aquelles persones que tinguin una mesura de suport de caràcter representatiu, cas en què caldrà l'autorització del seu representant legal.

El **CERMI** ha destacat que, amb aquesta reforma legal –que ara continuarà la seva tramitació al Senat per ser definitivament aprovada–, "s'avança en una legislació d'assegurances que té més en compte la realitat de les persones amb discapacitat i que no utilitza aquesta circumstància per negar o debilitar drets, beneficis i prestacions".

Article publicat al Diari de la discapacitat el 10 de juny

ESCRIT: MAITE RUIZ

"NOCHE EN LA TIERRA", UN VIATGE NOCTURN PLE DE HUMANITAT

Dirigida pel cineasta independent Jim Jarmusch, *"Noche en la Tierra"* (*Night on Earth* en anglès) és una pel·lícula de contes interconnectats que transcorren en una mateixa nit en diferents ciutats del món: Los Angeles, Nova York, París, Roma i Hèlsinki. A través de cinc taxis i les seves peculiaríssimes interaccions entre conductors i passatgers, Jarmusch explora la solitud, les diferències culturals i les connexions inesperades que neixen en l'anonimat de la nit.

La pel·lícula està dividida en cinc episodis independents, units pel fil conductor dels viatges en taxi i el pas del temps en una única nit.

El minimalisme de Jarmusch brilla en els diàlegs naturals i les situacions aparentment senzilles que revelen veritats profundes sobre els personatges. La fotografia freda i els plans llargs subratllen l'ambientació nocturna, creant una atmosfera íntima i, de vegades, surrealista.

Cada història té un toc diferent:

- Los Angeles: Una executiva (Winona Ryder) es converteix en taxista per casualitat i porta una agent de càsting (Gena Rowlands) que vol contractar-la… com a actriu.

- Nova York: Un taxista immigrant (Armin Mueller-Stahl) que no entén el funcionament del cotxe ni la ciutat, i un passatger cínic (Giancarlo Esposito) que acaba ensenyant-li el ofici.

- París: Una conductora negra (Isaach De Bankolé) i una diplomàtica cega (Béatrice Dalle) tenen una conversa filosòfica sobre la percepció de la realitat.

- Roma: Un taxista excèntric (Roberto Benigni) confessant els seus pecats més estrambòtics a un sacerdot moribund.

- Hèlsinki: El relat més tràgic, on un grup d'homes comparteixen històries de decepcions mentre el conductor (Matti Pellonpää) revela una pèrdua personal devastadora.

Jarmusch juga amb el contrast entre l'aïllament i la companyia: els taxis són espais tancats on estranys es troben i, per un instant, trenquen les seves barreres. La nit actua com a teló de fons d'honestedat, allò que no es diu a la llum del dia. A més, la pel·lícula és un homenatge a la diversitat cultural, amb diàlegs en múltiples idiomes (anglès, italià, finès, francès…) i actors internacionals que enriqueixen la visió global de la humanitat.

"Noche en la Tierra" és una joia del cinema independent dels 90 que resisteix al pas del temps. És una reflexió subtil però poderosa sobre com, enmig del caos urbà, els humans busquem significat en les petites interaccions. Si t'agraden les pel·lícules de diàlegs intel·ligents i atmosfera melancòlica, aquesta és una elecció perfecta.

És una pel·lícula de 8 sobre 10 , un film poètic, amb moments còmics i commovedors, ideal per als amants del cinema d'autor.

ATENEU DIVERS

.CAT

Juliol 2025

@ateneudivers